

piddi tänna haamri al rohema pallujale ärramüdüd sama. Körtsemil polnud mitte laeband, et temmal küil mõnne aegsed intressid sada ollid. Se teggi temmale pörgulise rõnu, — waest jodifut weel lauem wõlla kölmes piddada. Agga muud wõllauskujad ja kõige ennam laua kaupmees ollid maja müümiist nõudnud.

Rasit olli kahtlase melega kõrtsi läinud. Maene, täis murret ning kurwastust, istus nelja wäetima lapsega akna al ja nuttis. Sedda nähhes ütles weike wie aastane Willem: „Emma, kas meid nüüd aetasse öne küilma luumme peale?“ „Ei tea, mo laps“, öhkas emma, „kui ja pallud, küil Jummal siis meile jälle wõib soja tubba anda.“ Pojule paniti läätesed risti ja ütles: „Armas Jummal, ärra lasse meid luumme peale ajada, seal on wägga küilm.“

Seliammal silmapilgul tehti üks waißest lahti, ja tuppaa astus temma tru ning ustaw sõbber — kõrtsemiku naene. Teise kaela ümmer hakkates ütles ta: „Ärra ennam nutta, mo armas Anna, se wõib kõik weel heaks miina, meie tru Jummal ellab weel.“

„Ei se ennam parrane“, ütles teine, „oh, kuhju pean ma nüüd lastega minnema?“

„Olle rahhul, Anna“, kostis teine, „sa jääd omma maa jasse, niikana kui minna ellan; lasse se murre minnu hõleks jada.“

„Kuidas se wõimalil olleks“, ütles Anna, „müija on al toas, ma kuulsta kolm plassu sõdama, ja sest ajast on maja müüdud.“

„Kannata“, ütles sõbber, „ma tahhan sulle öölda, legi on sedda maja ostnud, kes teid wißt mitte wälja ei aja.“ Sedda ööldes läks kõrtsemiku naene toast wälja. Anna tah-tis teada, mis naabri naese kõnne onumeti tähhendaks, läks alla tuppaa. Sisse minnes leidis ta agga maja müüjad weel toast. Se ütles: „Kaupmees Raps on teie maja ärraostnud ja

wägga kõrge hinna eest. Ta on 1200 rubla ta eest annud. Sedda head laupa sünnib teile önnels kita.“ Tisleri naene tännas selle teaduse eest ja läks jälle ütles omma tuppaa, mitmesuggused mõtted läisid temma peas ümmer. Ta tundis kaupmeest Rapsu, temma emmand olli kõrtsi emmandaga mõnda aastat head sõbrad. Nõnnus lotus hakkas ta waimu sees liikuma.

12.

Kui tiseder kõrtsi loju tuli ja omma abbilasalt kuuda sai, kuuda maja müümisega luggu olli, ütles ta küilma süddamega: „Palju on se küil, mis Raps maja eest on annud, agga mis se meid aitab, se wõetasse parrajasti wõlgade eest ärra.“ Kuuda ta ütles, nõnda se ka süldis, ja tuli temmale ennemine laasuks kui lahjuks; ta olleks, tulleb aeg, enasti trööstides wõinud wiina sisse ärraapputada.

Nelli näddalat peale sedda tuli kõrtsi emmand seina, ta läks olli linnipitseritud lohtu kirri, mis enneie kurwa sõbra peuse pistis ööldes: „armas Anna, loe sedda.“

Anna murdis pitseri lahti ja lugges, et kaupmees Raps omma ostetud maja tiseder Rasiku emmanda ja temma laste pärranduseks lohtu kirjadesse laanud ütlespanna.

„Oh sinna helde tru südda“, ütles Anna, teise ümber siini hakkates, „se on sinnu teggu, rägi onumeti, kuidas sa sedda olled teinud?“

„Sa tead“, ütles teine, et mo täddi mõnne lu eest ärra surri, kes mulle 1000 rubla ärwi järrele jättis. Pääw enne maja müümist jain ma rahha kätte ja läksin lohtu Rapsu juure, et ta maja sulle ja so lastele piddi taggasi ostma. 200 rubla, mis pudus, on ka sadud.

„Agga mis so mees sedda kuuldes ütleb?“ waastas Anna.

„Noh mõnni näddal on mul rahhu — ütles Maria — ta mõtleb, et rahha on weel wäljamaksmata. Sa kui ta